

Выходитъ во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
кромъ рускихъ святъ) о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
"Бібліотека наизнам. повѣстей" виходить по 2 почат. ар-
кушъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяца.

Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улиця
Галицка.

Всѣ листы, посылки и реклами видалися пересыпать

Гдѣ адресою: редакція і адміністрація "Дѣло" Ч. 44 ул.

Галицка.

Рукописи не вважаються толькъ на попереднє висторе-

жено.

Поодиноке число стоить 12 кр. а. в.

Оголошенія приймаються по цій 6 кр. а. в. бѣль однов-

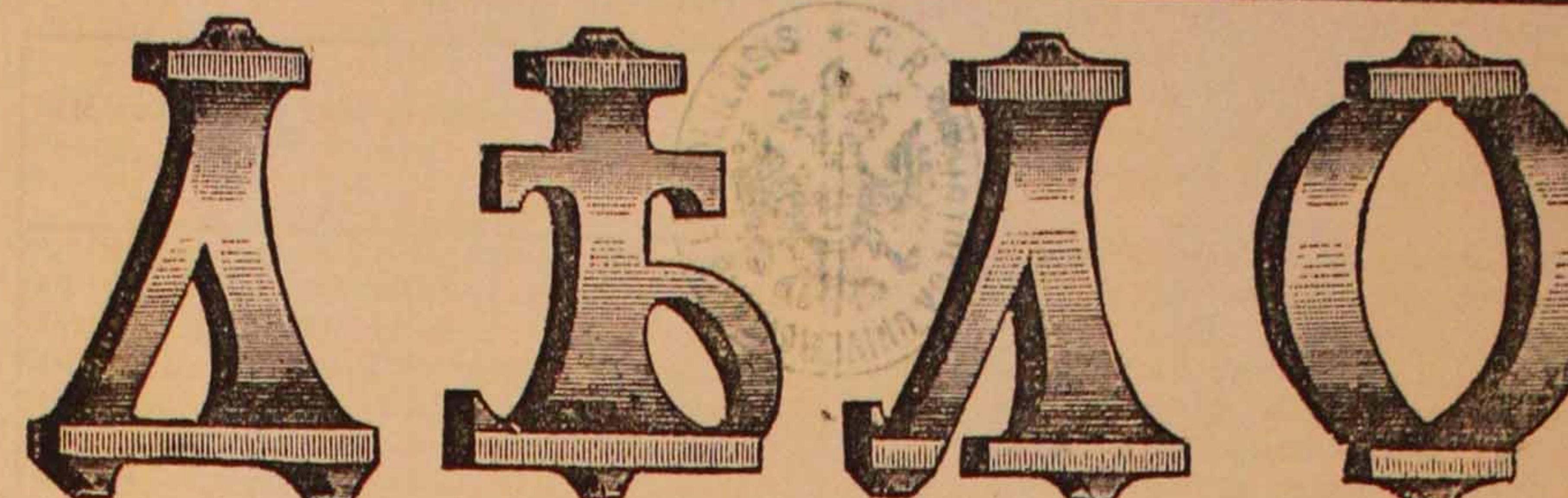
строчки печати.

Реклами видалися волнистъ бѣль порта.

Предплату видалися пересыпать франко (найлучше

поштовимъ переказомъ) до: Адміністрації часописа "Дѣло"

ул. Галицка, Ч. 44.

ВІ. Читателівъ въ Россіи просимо ма-
ти на увазъ, що въ вимовѣ *л=ji*, *б*, *и=i*, *и* (въ
серединѣ и на концѣ слівъ) = *ы*, *и* (на початку
слівъ и по самогласныхъ) = *і*, *б* (на початку
слівъ) = *ви*.

Съ днемъ I (13) жовтня розпо-
чався IV. чвертьрікъ. Просимо П. Т.
Предплатниковъ поспѣшити съ надосла-
ньемъ дальшою предплаты, щоби не зайн-
шила перерва въ высыпалцѣ.

Ровноожъ просимо о надосланье за-
легостей тихъ П. Т., котримъ предпла-
та скончилася вже давнѣше, бо мы
мусимо вѣсъ нашїй выдатки платити го-
товкою.

По соймъ.

II.

"Чи рускій посли не зробили, беручи участъ въ засѣданняхъ сойму?" —
такимъ пытаньемъ закінчили мы попередніу
свою статію „По соймъ“. Нынѣ хочемо от-
повѣсти на него, але не загальниками, не
фразами, чи то похвальними чи прокуратор-
скими, — а толькъ объективнимъ и холод-
нимъ ви численьемъ всего того, що справѣ
зробили наші посли. Розумѣєся, що для вла-
стивого оцѣнення позитивнихъ здобутківъ ихъ
працѣ конечно есть мати на увазѣ и те пы-
танье: що они могли зробити? Взявши
на увагу ихъ микроскопійно-мале число, не-
можнѣсть при теперїшніомъ регулямінѣ ста-
вляти якого небудь бѣль внесенія могабль
принести нашому народови, коли вѣдши въ
житїе. Запримѣтимо толькъ, що наші посли,
попираючи тѣ реальні, далекі бѣль всякихъ
побѣчныхъ шовинистичнихъ замаховъ внесенія,
не толькъ дали свѣдоцтво тѣмъ, що имъ
лежить на серцю толькъ добро народа и що
они радо прикладають руку до его осягненія
безъ взгляду на особу и стань ініціатора,
але навѣть у польскихъ шовинистовъ такимъ
поступаньемъ здобули собѣ репутацію по-
литиківъ реальнихъ, не доктринеровъ, людей
числичихъ съ обставинами, але не выпуска-
ючихъ середъ жаднихъ хочбы и найтажнихъ
обставинъ свого прапора — працѣ для своєї
народності и для свого народа.

Поглянемо жъ теперъ, якими справами
занимались рускій посли въ соймѣ, надъ чимъ

працювали, о чомъ и въ якомъ дусѣ промо-
вляли, за чимъ и противъ чого голосували?

Рускій посли підписали слідуючій, хочъ
и польскими послами поставленій, але для бѣд-
ної людности цѣлого краю або для упорядко-
вання запеданыхъ доси справъ користній ви-
несенія: 1) Меруновича „О управильненію
вѣроисповѣдныхъ бѣль жидовъ“ (с. е. о
контролі надъ веденемъ жидовскихъ метрикъ,
о екзамінованію жидовскихъ рабиновъ и мел-
медовъ, и т. д.); 2) Мадейского „О заведенію
устного поступання въ справахъ спіріонихъ и о заведенію радъ родинихъ та
простѣйшої, дешевої и швидкої процедури
въ справахъ спадковихъ и опѣкунічихъ“; 3)
Тышкевича „О увѣльненію наслѣдій по
кревныхъ въ 1-шої и въ 2-шої лінії, не пе-
ревишаючихъ вартости 500 зр., бѣль плачена
спадкової належитості“; 4) Меруновича „О заведенію
карно-поправлюючихъ колонії для
злочинцівъ зъ рѣльничого стану, стаючихъ
першій разъ передъ карнимъ трибуналомъ“;
5) Романовича „Щоби видѣль краєвый на
слідуючої сесії предложивъ проектъ о огне-
вой поліції“; 6) Меруновича „О заведенію
траfficъ соли“; 7) Дѣдушицкого „О
визначенії певної суми на реставрацію цер-
кви мѣскії въ Галичи и на конгресь архео-
логівъ“; 8) Плавицкого „О удѣль видѣль
краєвого при рѣшаню спорѣвъ о границѣ
краю“.

Мы не будемо розводитися о тѣмъ, якій
користи бѣльча часть тихъ внесень могабль
принести нашему народови, коли вѣдши въ
житїе. Запримѣтимо толькъ, що наші посли,
попираючи тѣ реальні, далекі бѣль всякихъ
побѣчныхъ шовинистичнихъ замаховъ внесенія,
не толькъ дали свѣдоцтво тѣмъ, що имъ
лежить на серцю толькъ добро народа и що
они радо прикладають руку до его осягненія
безъ взгляду на особу и стань ініціатора,
але навѣть у польскихъ шовинистовъ такимъ
поступаньемъ здобули собѣ репутацію по-
литиківъ реальнихъ, не доктринеровъ, людей
числичихъ съ обставинами, але не выпуска-
ючихъ середъ жаднихъ хочбы и найтажнихъ
обставинъ свого прапора — працѣ для своєї
народності и для свого народа.

Рускій посли працювали въ комисіяхъ:

петиційної (Бережницкій и Охримовичъ), кон-
куренційної (Майдичевскій), школъної (Ро-
манчуць, котрый мѣжъ іншими пересорсувавъ
свою поправку до устави школъної, забезпе-
чаючу рускихъ учениківъ бѣль того, щобъ
ихъ учитель Полякъ въ заступствѣ за руского
катихита учивъ религію, и котрого комисія,
зложенна зъ самихъ впрочемъ Поляківъ, вы-
брала генеральнимъ бѣздвникомъ въ справѣ
школъної новелѣ въ plenum сойму). На за-
сѣдання іншихъ комисій рускій посли, хочъ не
були ихъ членами, ходили пильно для свого
зьоріентованія, евентуально, щоби забирати го-
лосъ, ставячи поправки и внесенія. Самі
польскій часописи, навѣть такій ворожій всему
що руске, якъ „Gazeta Krakowska“, конста-
тували, що на засѣданняхъ комисій соймовихъ
голоси рускихъ послівъ роздаються дуже чутно
и не остаються безъ впливу на рѣшенія тихъ
комісій.

Рускій посли поставили два внесенія са-
мостойній (хочъ до поперти тихъ внесень при-
чинилися гдяжки посли Поляки), а именно 1)
внесеніе п. Антоневича о виprobование
огнетривалыхъ матъ и 2) егожъ важне внесе-
ніе о змѣну устави дорожової.

Рускій посли поставили такожъ колька
інтерпеляцій. Найцѣкавѣшша була інтерпеля-
ція п. Антоневича взглядомъ продажи за 60
кр. лѣса громадскаго въ Ветлинѣ. Не менше
важно була такожъ підписана рускими по-
слиами інтерпеляція Меруновича о жидовскихъ
сполкахъ кредитовихъ, занимаючихся лихвою
по мѣсточкахъ.

Рускій посли забирали голосъ: 1) при
верифікаціяхъ выборовъ 17 разовъ, 2) въ
справѣ коштівъ будинку соймового, 3) въ
справѣ шупасницства, 4) противъ выбираню
радъ громадскихъ и повѣтовихъ на 6 лѣтъ,
5) въ справѣ копиткового въ Коломиї, 6) въ
справѣ устави дорожової, 7) въ справѣ но-
велѣ школъної, 8) въ справѣ запомоги для
рускихъ інституцій, 9) въ справѣ горальївъ
Дублянської, 10) въ загальній розправѣ надъ
буджетомъ краєвымъ. Въ загалѣ забирало 5
ruskій посли въ соймѣ голосъ 40 разовъ.

Рускій посли голосували 1) за уставою
школъної, 2) за резолюцію Мадейского, 3)
за внесеніемъ Тышкевича, 4) за внесеніемъ

Дѣдушицкого, 5) противъ внесеню Грехоль-
скаго (о неподѣльності грунтівъ селянськихъ),
6) противъ внесеню Ромера (о выбираню радъ
громадскихъ и повѣтовихъ на 6 лѣтъ) и 7)
за паданьемъ голосу вирильного ректорови
політехніки.

Конечно що и то піднести, що присут-
ність и виступованье рускихъ послівъ все и
всюди въ интересѣ нашого и въ загалѣ га-
лицького селянства, спонукало Поляківъ бод-
дай про око людске займатися такожъ спра-
вами селянства, завязати „клубъ селянськихъ
пословъ“, ставити гдяжки внесеня „селянській“.
Сама присутність рускої опозиції въ соймѣ,
а що бѣльше ихъ смѣлій и острій голоси чи-
то на засѣданняхъ пленарнихъ чи комісійнихъ,
здержували польську бѣльштість бѣль ставленія
и ухвалювання внесень шкодливихъ для селянъ.
И такъ въ найбльшої часті треба се при-
писати впливови и аргументамъ рускихъ по-
словъ, що добре звѣстне и пояснене читате-
лемъ „Дѣло“ внесеніе Вротновскаго о повѣ-
товихъ касахъ пожичковихъ, первѣстно пови-
тане въ соймѣ живими оплесками бѣльштії, оттакъ съ тихою музикою въ комісії упало.

Черезъ руки рускихъ послівъ передано
соймови велике множество петицій. Наведемо
толькъ важнѣшій, якъ: о запомогу для рускої
бурсы въ Тернополі, для руского театру, для
„Академичного Братства“, на словарь Желе-
ховскаго, взглядомъ шкодливо робленої диками
(черезъ Романчука). Многи зъ тихъ петицій
зѣстали залагдженій прихильно. Навѣть зъ
цѣлкомъ нерускихъ сторінь, бѣль польскихъ
громадъ и бѣль поодинокихъ Поляківъ приходи-
ли петиції на руки рускихъ послівъ: оче-
видна рѣчъ, що тая невеличка громадка Руси-
новъ въ соймѣ краєвомъ має у всѣхъ бѣльштії,
покривженихъ и „нуждаючихся“ бѣльше до-
вѣрія, анѣжъ п. пр. велика громада пановъ,
що фигурує въ нашому соймѣ підъ шумною
а пустою назвою „клубу автономистовъ“.

Сей короткій, фактичный и цифровий о-
глядъ дѣяльності соймової нашихъ послівъ
подали мы не въ той цѣлі, щоби виносити
підъ небеса ихъ заслуги, але щоби хоч тро-
хи утеперувати надмѣрний скептицизмъ и пе-
симізмъ тихъ господиновъ, котрій думають,
що говорячи о всѣмъ: „се дурница“ — про-

Зъ близька и зъ далека.

I.

Коли якъ коли, а теперъ мы не можемо
нарвѣкти на недостачу цѣкавихъ и сенсацій-
нихъ рѣчей. Що-дня приносить намъ телев-
рафъ що сенсаційного въ заграницѣ, а мы
такожъ майже що-дня шлемо якусь сенсацію
заграниці. Отъ хочбы вже и по соймѣ —
скілько то мы мали сенсаційнихъ рѣчей и зъ
близька и зъ далека! Н. пр. такій процесъ о
подкупствію судії слѣдчого и прокуратора Ме-
гоферъ въ Чернівцяхъ; така страшна драма,
котрой героями явивсѧ медвѣдь въ Перегинь-
ску; такій сексвест-рѣ, наложений на мѣсто
Броды; або таке закупно на лицитації 219
морговъ лѣса громадскаго черезъ одного чи
другого граffъ Конарскіхъ за 60 кр. а. в.! —
чи все не сенсація!

Особливо жъ послѣдній фактъ, скілько
бѣль доси виававъ толківъ не лишь въ
газетахъ рускихъ а навѣть и польскихъ, кра-
сивы и заграниційнихъ, але и въ товарискѣмъ
щоденномъ житїю. Зайдеся колькотъ людей
читаючихъ газеты, — заразъ зачинають роз-
бирати справу того нещастного Ветлинського
лѣса.

Я кажу, що се нѣчо не звичайного,
що справа исна якъ сонце, що все дѣялось
по закону, що такій — хочъ не такъ яскравъ —
рѣч стоять у насъ на порядку дневніомъ, а
нѣкому и не снілося доси робити такого кри-
ку и галасу, якъ отсѣ теперъ ваддя марніхъ
219 морговъ Ветлинського лѣса. Звѣстно пре-
дѣлъ, що у насъ суды вже неразъ виставляли

хлопскій и мѣшанський гospодарства на лици-
тацію за довгъ чи то кає державній, чи прив-
атному вѣрителеви въ сумѣ колькадесяти а
навѣть кольканайцяти крейцаровъ — и про-
давали ихъ на третімъ речинци лицитаций-
німъ понише оцѣненої вартости; правда, не по
1 крейцарови 4 морги лѣса, але н. пр. моргъ
поли по 1 гульденови. Що жъ може судъ пора-
дити, если при лицитації несовѣтній піваки
на хлопку кровъ звяжутся въ лицитаційну
шайку и одинъ другому буде систематично
помагати набути хлопку батьківщину за бе-
зпѣн?

Графъ Конарскій, — бѣль ще благород-
ний чоловѣкъ! — за 219 морговъ лѣса давъ-
ажъ 60 крейцаровъ! Онъ же мѣгъ дати отъ
лишь 1 крейцаръ, а бубни такъ само добре
навѣть тую громадку власнѣсть! Благород-
ність его тымъ бѣльшою ще покажеся намъ,
коли възьмемо на увагу, що громада напасту-
вала его процесомъ о вкѣсѣ грунта, псуvalа
его графеску кровъ! Другій мѣгъ бувъ підмети-
тися. Онъ же ще зробивъ въ себе жертву и.
щоби не покривдiti громады, зробивъ собѣ
самому кривду ажъ на 59 крейцаровъ! До
підметної жертви спосѣбній лишь хиба „поль-
скій граffъ“! Заразъ видко и свыше вже дану
и исторію вибллену рицарску душу! Но при-
пустѣмъ, що г. граffови бу

являют вже тымъ самимъ свою велику мудрость. Нѣ, добротѣ! Критика — добре и хосене дѣло, мы нѣчого не можемъ противъ неи, а на отвортъ, все стоимо за нею. Але критика критицѣ не ровна, а вартостъ еи лишь тогда есть дѣйстно, коли она оперта на фактахъ. Въ противномъ разѣ критика стає просто „глумленіемъ“, отъ котрого, особымъ въ дѣлахъ народныхъ, повиненъ устергатися каждый, кому на правду ходить о добро народа.

Зъ судовои салъ.

Дописъ зъ Вѣдна.

Чи розвѣра касація въ спрѣвѣ о. Н. умовича и пп. Площанського, Залуского и Шпундера будить у Васъ въ Галичинѣ даже велике зацѣканье, того не знаю. То только можу сказать, що на насть ту въ Вѣднѣ она надто великого враженя не зробила. Конечно, не для того, якъ колибъ мы не почували многихъ неправильностей въ той спрѣвѣ; бѣсѣда дра Менгеръ выказувала ихъ богато. (Всѣ 16 точокъ рекурсу подали мы въ однѣмъ въ попереднихъ чиселъ „Дѣла“ — Ред.) Жаль только, що остаточный засудъ трибуналу касаційного побавивъ цѣлу спрѣвѣ того загально краевого, ба нѣ, загально державного значеня, якъ силувався надати дѣлъ дръ Менгеръ. Не меншій жаль такожъ, що дръ Менгеръ виступавъ въ той спрѣвѣ только якъ адвокатъ, а не якъ мужъ стану, не якъ бѣсѣдникъ політичній. Мы надѣялися, що вистудувавши наші галицькій літературній і суспільно-політичній относини, до чого процесъ подававъ досить матеріалу, дръ Менгеръ зумѣє самостойно стати на становищії обективнімъ і єднімъ реального політика, — що би зумѣє представити най висшому трибуналови бесяторонно і докладно боротьбу, змагання і цѣли всіхъ галицько-рускій інтелигенції супротивъ противныхъ елементівъ і на той правдивої підставѣ зумѣє і скоче оснувати свою оборону підсудимихъ. Се, о сколько намъ здається, зовсімъ не було рѣчу неможливою. А мѣжъ тымъ дръ Менгеръ волївъ поставити на становищії чисто адвокатськимъ, подѣливши Русиновъ на партії і давай обидати болотомъ другу партію галицькихъ Русиновъ, щобъ только тымъ вище піднести а тымъ більше обмыти провідники одной партії. Хочъ якъ високо мы цѣнимо способності і ораторській талантъ дра Менгеръ, то всеажи таки той уступиць бѣсѣды, где би казавъ, що въ Галичинѣ „одній писатель хочуть виступити літературний языкъ при помочи великоруского і церковно-славянського, а другій при помочи і підъ впливомъ польского“ вразивъ насть дуже немило, мовы бтголосъ тыхъ давнихъ, у насть Богу дякувати вже майже забутыхъ сварбъ и рекримінації, якими заповнена була галицька журналистика 60-тихъ роковъ. Не вже жъ дръ Менгеръ думавъ, що кидаючи на партію народну підозрѣніе о польнофільстві — підозрѣніе, додамо мімоходомъ, давно опровержене фактами, підозрѣніе, котрому самі Поляки давно не вѣрять, — що промовчуючи о змаганні тыхъ „другихъ“ до виборування родного, народного языка незалежно бтть польского і бтть російского, — що би

тимъ адвокатскимъ, сторонничимъ представлениемъ рѣчи поможе обжалованымъ, переконає судъ о іхъ невинності? Намъ здається, що справа засудженыхъ въ процесѣ Ольги Грабарь не потребувала ажъ такої, на неправдѣ опертой обороны!

Мы не вважаємо потрѣбнимъ входити въ подробності якъ обороны дра Менгеръ, такъ і доказувати прокуратора, гофрати Симоновича. Докази їхъ держани були въ обрубл формальній обективності і можуть бути цѣкаві только для правниківъ-спеціалістівъ; для ширшої публики они не представляють нѣчого цѣкавого. Въ такомъ самбѣтонѣ держаться й мотиви трибуналу, на підставѣ которыхъ затверджено вердиктъ львівськихъ судіївъ присяжнихъ. Запримѣтимо що, і въ вѣденськихъ часописахъ о розправѣ той говорится дуже побѣжно: подається только коротеньке содержання бѣсѣдъ і мотивовъ; коментарії розумованихъ, выводить якихъ небудь, якъ се звичайно дѣється по случаю оречень касаційного трибуналу, мы отѣй спрѣвѣ доси не стрѣчали въ вѣденській газетѣ.

КОЛЬКО ВСѢХЪ РУСИНОВЪ (МАЛОРОСІВЪ)?

Оть одного поважного етнографа і статистика въ України одержуємо въ томъ дѣлѣ слѣдуючу діпісъ:

„Въ 1884 роцѣ російске министерство внутрѣшніхъ дѣлъ хоче зробити въ Россії всенародну перепись, якої не було за часы царювання імператора Александра II, бо послѣдня такъ звана „ревізія“ втбулася у 1858 роцѣ. Въ піанії рокахъ численье людей робилось осбінми губернскими комітетами або і деякими земствами по тихъ губерніяхъ, де заведеній земській сойми. Але про те певного числа людей въ російской имперії не можна довѣдатися. Календарѣ подають ріжні цифри; що помѣжъ нихъ за правдиву можна уважати тую, по котрой у всій имперії є Сибірю, Кавказомъ і Фінляндію приходиться до 100 мільйоновъ людей всякихъ національностей. Подаючи цифри по губерніяхъ, рѣдко які статистичні таблицѣ показують, що якихъ чисель людей кождої народності складається загальна цифра 100 мільйоновъ. Чи нова перепись возвиме на увагу етнографичній бтмѣни, чи іхъ занесе, — не звѣстно. Намъ здається, що мабуть не по всѣхъ роздѣлахъ етнографичніхъ тая перепись подасть бтпояїдь, а найпаче числа Українцівъ або Малорусівъ не буде видко у загальному числѣ русихъ народовъ.

Поки що буде, наводимо цифри численности Українцівъ по офіціяльнихъ датахъ за 1880 рокъ. Ми взяли зъ нихъ те, що можна здобути по саму питаню, а именно: 1) загальний круглій числа людей всякої народу по губерніяхъ, 2) той процентъ, котрый припадає въ кождїй губернії на малоруську національність, а въ сихъ цифрахъ виходимо 3) пропозитивне число самихъ Українцівъ у кождїй губернії, де они живуть.

урядовий до вѣдомости и тихо, ша! На пытање, дялчого якоє не предпринимали вѣянихъ мѣръ, щобъ удержатися при своїхъ картахъ легитимаційнихъ, они отповѣли: „Га, а щожъ було робити? Вже тамъ паны лучше знаютъ, якъ треба!“ Ся бтпояїдь — якожъ она многозначуща! Се устами сельского народа и въ простой формѣ хлопскїй виставане то само, що висказали уста дра Зыблевиша въ парламентарно-деликатнїй формѣ: „новне довѣрїе сельского народа до ієархії суспільностї“. А чи люде въ громадѣ Ветлинськїй інакші якъ въ Ольшанецькїй? Въ Ветлинѣ такожъ кажуть: „Га, а щожъ робити? Вже тамъ паны лучше знаютъ, якъ треба!“

Отзываються голосы, щобы гр. Конарскій бтдавъ лѣсъ громадѣ и щобы звѣкса можноти ще й на будуще набути на ліцензії за 60 кр. облігациї громадскїй і пасовиско громадскї, котрї мгбїи купити — судъ вже приволивъ — на заспокоеніе дальшихъ претензій до громады. П. Лямъ въ недѣльной хроницѣ „Dziennik-a Polsk-ого“ справедливо ставить сю спрѣву такъ, що, мовлявъ, отъ гр. Конарского домагатися звороту хлопамъ лѣса — значить то само, що домагатися отъ Перегинського медведя звороту хлопскимъ родинамъ пожертвъ лєгінївъ.

Хочъ въ такомъ поставленію спрѣви есть богато аналогії — многи кажуть, що ся аналогія есть зовсімъ беѧ замѣту, — я виджу одну маленьку ржничку. Беаперечно, і графъ і медвѣдь сповнили свои велики дѣла въ однога і того самого побудженія: одинъ і дру-

Отъ-такъ выходить:

По губерніяхъ	Всего народу	Малорусівъ	Всѣхъ Малорусівъ
Люблінськїй . . .	861.300	60	516.800
Мінськїй . . .	1,504.600	18	270.800
Волинськїй . . .	2,011.800	73	1,480.600
Подольськїй . . .	2,204.100	75	1,653.100
Кіевскїй . . .	2,581.800	84	2,168.700
Черніговскїй . . .	1,875.900	93	1,744.700
Полтавскїй . . .	2,445.400	96	2,347.600
Курскїй . . .	2,273.900	36	818.600
Воронежскїй . . .	2,366.100	38	899.100
Кубанськїй обл. . .	952.600	68	647.800
Саратовскїй . . .	2,021.800	7	141.500
Самарскїй . . .	2,177.600	4	87.100
Астраханскїй . . .	766.800	10	76.700
Терскїй обл. . .	626.400	?	?
Новороссійскїй обл. . .	16.700	?	?
Землі Війська Донського . . .	1,404.700	30	421.400
Харківскїй . . .	2,071.800	85	1,761.000
Катеринославскїй . . .	1,597.500	67	1,070.300
Таврійскїй . . .	946.600	49	463.800
Херсонскїй . . .	1,684.200	44	741.100
Бессарабскїй . . .	1,365.300	20	273.100
Орловскїй . . .	1,852.900	1	18.500
Тамбовскїй . . .	2,428.800	1	24.300
Ставропольскїй . . .	590.000	?	?
Всего . . .	38,628.600	—	17,626.600

Деякіхъ дать мы не могли здобути.

Колько Малорусівъ живе у Сибіри, по губерніяхъ: Уфимскїй, Оренбургскїй і на Кавказѣ, — не вѣдомо. Такожъ не звѣстно, якій процентъ они складають у губерніяхъ европейської Россії: Ставропольскїй, Терскїй, въ Новороссійскому окружу чи області, — але зъ деякіхъ дескриптивнихъ праць видко, що тутъ они беруть число не менше половины всѣхъ обитавельвъ. Коли покласти на сї пропуски ще 400—600.000 Українцівъ, то і вийде, що у самїй европейськїй Россії число Малорусівъ — по офіціяльнихъ датахъ „Центрального СтатистичногоКомітету“ — сягає далеко за 18 мільйоновъ. Коли до сего числа додамо ще звыш 3 мільйони австро-угорскихъ Русиновъ, то вийде всего нашого народу далеко за 20 мільйоновъ, а не 17 або навѣть 15, якъ іногда зувається читати навѣть у нашихъ газетахъ.“

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Начальника Фіоми гр. Салари), котрый вже бтть давни просивъ о димисію, увѣльвивъ цѣсаря бтъ его уряду і заименувавъ его наслѣдникомъ гр. Августа Зичи. Уступивши губернаторъ тѣшився симпатію Фіоманцівъ і зъ той причини не хотѣло правительство принести его димисію. Новый начальникъ Фіоми гр. Август Зичи есть братомъ гр. Іосифа Зичи, котрый такожъ бувъ давнишне на той же становищії, теперъ однакожъ отказался бтть него.

(Въ спрѣвѣ хорватской) велися дні 2 л. на долиста конференції межи Тиссою а королевскимъ комисаремъ ген. Рамбергомъ, котрый нарочно приїхавъ до Пешти, щобы здати спрѣву о теперній ситуації въ Хорватії. Справозданьє ген. Рамберга мусобіль вдоволити угорскогого президента министрѣвъ, бо правительство рѣшило вже въ короткому часѣ знести управу королевскому комисарю. Соймъ хорватскїй мусить буті скликаний що сего року, хочбы для того, що уважали буджетъ, въ котрому лиши въ такому случаю могбїи буті уложеній королевскими комисаремъ, колибъ конституція мала буті зовсімъ завѣшена. Такого замѣтра однакожъ правительство на тепер не має. Передъ скликаньемъ сойму мусить однакъ рѣшились питанье номінації бана, а ту лежить на тепер найбльша трудноть. Майже що-дня стрѣчаємо съ новими іменами кандидатовъ на достоїнство бана, а вѣдь дотеперній комбінаторъ представлюють позбавлеными реальними підставами. Недавно принесли були газеты вѣть, що мадяръ гр. Ердеди має збостати бана, а вѣдь звѣстно, що онъ не пропадає що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вносиши новий вкладки. Вкладки є процентується по 20% рѣчно, а правительство закуповує за нихъ і за проценты особистї ренты для тихъ, котрі забезпечуються. Наколи вкладки не виплачуються правильно, то они не пропадають що видається членомъ ініституції, що вно

процентовъ позбогатымъ, наколи умершій инакше не розпорядивъ.

Нѣмеччина. Дуже прикре враженіе зробила въ Берлінѣ справа ольденбургска. Показується що Нѣмеччина не зболялася ще такъ дуже въ одній цѣлості якъ се думають Прускіи. Духъ про-вінціональної сепаративности ще не заумерь зо-вѣмъ, противно досить ще сильній, щоби приданої способності мѣжъ звернути противъ са-мыхъ Прусківъ, котрій своїмъ зухувальнимъ і ар-рогантнимъ поступованьемъ цѣлой Нѣмеччинѣ вже надобили. Рѣчъ малася такъ. Майоръ Штайн-манъ, родомъ Прускъ, збоявъ перенесеної до Ольденбурга где комендирющи баталіонъ ольден-бургскаго полка назавъ передъ фронтомъ цѣлый баталіонъ „ольденбургскими волами“. Вѣстъ о тѣмъ рознеслася скоро по цѣлому Ольденбургу і выкликала страшне розъяреніе такъ мѣжъ жите-лями якъ і офицірами. Перша хотѣла збурити его домъ а другій вызывають его на дуель одинъ по другому. Розъяреніе се въ дальшихъ своихъ наслѣдкахъ звернулося противъ всѣхъ Прусківъ. Появилися рѣжній сатиричній піснѣ на него а ольденбургска праса почала остро критикувати поступованье и боронити отрубність провин-ціональну. Берлінське правительство видѣлося змушенымъ для успокення жителівъ и войска вы-плати кн. Альбрехта коменданта X корпуса а ми-нистеръ вѣйніи мавъ досшу нараду зъ цѣсаремъ і выѣхавъ якъ догадуються такожъ до Ольден-бурга.

Франція. По дводневній дебатѣ наль спра-вою тонкінською бѣльє кабінетъ Феррого свѣтлу побѣду. До сего побѣди причинились особливо зла тактика противниківъ кабінету, незручность опо-зиційныхъ бѣсѣдниківъ, бѣтова до народного по-чутя французовъ и то пересвѣдченіе, що нынѣ, коли Франція вже толькъ посвятила добра въ кро-ви, есть вже майже неможлива рѣчъ, щоби она уступила зъ Тонкіну. Зъ тихъ отже причинъ призначено кабінетови повне вутумъ дѣярія. Чи на тѣмъ зискала сама справа, се друге питанье. Хини побаюали вправдѣ теперъ, що Франція не лякається вѣйніи, але чи 400 міліонове царство не-бесне злякається сего и злечеся всякихъ правъ до Тонкіну, се рѣчъ дуже непевна. — Побоя „Me-orial diplomatic“ мало англійске правительство отнестию ст запытањемъ до Сполоченыхъ Державъ північної Америки и Бразії, чи не скотѣблы они посередничати въ французско-хин-скому конфлікту. Гладіонъ стараєса дуже о по-середництво въ сїй справѣ, бо англійскій дипломатъ суть переконаній, що не обойдется безъ вѣйніи съ Хинами.

Англія. Ирландскій посолъ и лордъ майоръ Дубліна, Давсонъ, мавъ въ ратуши въ Лондо-нери на митингу ирландской народной ліги зна-мениту бесѣду, по котрой збораній Ирландць мали его громадно отвесті до дому. Тымъ часомъ зѣ-бралися оранжисты — прихильники Англії — напали на ратушу, почали вибивати двери и вы-ломлювати двери. Розпочалася страшна бойка, въ котрой ранено двохъ людей зъ револьвера. До-пера коли выступило зойско и грозило ужити оружія, уступили оранжисты. — Въ справѣ еко-нозиї на підземній железніци не вислѣджен-но ще нѣчого нового.

Туреччина. Зъ Скодару доносять, що на турецко-чорногорской границіи вибухли грязні непоки по поводу управління границіи въ області племені Тречі. Се племя уважалося ѡтъ часу послѣдніхъ вѣйнъ яко належаче цѣлковито до Чорногоры. Комисія однакъ регулююча границю хотѣла роздѣлiti сю область такъ, щоби північна часть єї належала до Чорногоры а півднівна ажъ по рѣкѣ Семь до Туреччини. Тречане не хотѣли однакожъ нѣякъ згодитися на подѣлъ, ѿні хотѣли або цѣлковито належати до Чорногоры або до Туреччини. Розпочалася агітація, котра скоро розширилася на племена Груду и Готти, коли комисія заявила, що обстає при своимъ и ужіе навѣтъ силы, щоби ихъ до сего присилувати. Готти мали вже видалі збройнихъ людей, щоби комисію прогнati. Кажуть що турецкий комен-данть Муштара Асимъ наша нараджувався съ чорногорскимъ княземъ, въ якій спосібъ зломузъ зашобѣгъ. Подобній непокой мали зайти такожъ въ Гусине.

Сербія. Вже ѡтъ двохъ недѣль займаєса сербске правительство роззброеніемъ народної міліціи и не може дати собѣ рады, бо всіоди находять въ народѣ сильный опоръ. Право роз-зброенія постановлено ѡще минувшого року, коли заведено загальну повинність воєнну а зброю ма-ли ѡтбирати якъ-разъ передъ выборами до скун-штины. Але що народъ бувъ тогды зворушеній, то дано тому спокой. Небезпечнѣства однакожъ симъ не усунено. Селяне не хотятъ въ жаденъ спосібъ ѡтдати зброя и доказують, що она имъ потрібна для власної оборони. Въ округахъ Бан-скому і Краинскому прїшло вже до явныхъ розрхбовъ; въ Цитлюкѣ ѡтобрano властямъ ѡт-дане вже оружіе і увильнено колькохъ увязнен-ихъ. Радикальный органъ „Самоуправа“ доки зуе, що симъ розрхамъ виновати самі урядники, котрі при ѡтбиранні оружія гроздили народови: „Коли ви ѡтдасте оружіе, то мы вась научимо, якъ ставити опозицію!“ Въ окрузѣ Зайчарскому вибухли такожъ непокой. З с. м. оголошено въ симъ окрузѣ стань осады и оголошено для при-вергненія порядку и супокою три указы, въ котрьихъ Райловичъ именований предсѣдателемъ вы-навіткового суду, а Николичъ комисаремъ и комен-дантомъ войска.

Болгарія. О послѣдніхъ отношеніяхъ въ Болгарії доносять журнали дуже займаючи вѣ-домості о виїздѣ россійскихъ генераловъ зъ Болгарії. 24 жовтня, якъ разъ, коли князь Але-ксандеръ бувъ на ловахъ, получивъ Іонінъ ѡт-

ген. Обручева съ Петербурга двѣ телеграми, одну для генераль-адъютанта Лѣсового, а другу для Полонкова, адъютанта князя, взываючи обохъ ѿбы до 48 годинъ виѣхали зъ Болгарії до Рос-сії. Кажуть, що се дѣло Іоніна, що якъ разъ выбрано часъ до сего, коли князя не було дома, щоби Полонковъ не мѣгъ видѣтися съ княземъ. Додати тутъ треба, що Полонковъ бувъ въ загалѣ дуже любленій и коли розбѣжалася вѣстъ о его виїздѣ, прїшла депутація войскова и др., щоби симъ попрошатися. Несподѣвано однакожъ вернувъ князя до Софії. Перше, що ему тутъ вишло въ очи, то були великий плякти, якъ додатокъ до інспірованого Іоніномъ журнала „Балканъ“, порозіллюваній по мѣстѣ, въ котрьихъ заявлялося, що Лѣсовий и Полонковъ на зазывъ царя мають до 24 годинъ виѣхати зъ Болгарії. Розуміється, що се могло князя дуже вразити, що тутъ такъ дѣяло безъ его вѣдомості. Коротко отже передъ тимъ, закимъ Полонковъ має виѣхати, скликавъ князя всѣхъ ѡсталихъ россійскихъ офиціровъ, що принадлежали до его свити, поди-кувавъ имъ за ихъ дотеперїшній труды и узвіливъ ихъ, подаючи за причину те, що не хоче задля нихъ виставляти на непріятності. Тогда визываючи голосомъ бѣтавася оберштейнантъ Ридигеръ и заявивъ князеви, що царь ѡт-давъ ему командо болгарской арміи и що бѣтъ не скорше зложити ѿвѣй обовязокъ, ажъ дѣстане розказъ ѡтъ самого царя. Таке виїступленіе Ридигера тутъ вразило князя, що бѣтъ приказавъ ему до 24 годинъ зложити управу министерства вѣйніи, бо въ противній разъ каже ѡтставити его до границї. Ридигеръ хотѣла ѡщо ѿсі на се ѿтказати, але князь оставилъ его самого. Заразъ по симъ польшився десретъ, увильнѧючій Ридигера ѡтъ служби и зъ войска, а на его мѣсце зѣставъ покликаний оберштейнанта Котельникова. Рѣвночасно приказавъ князь въ телеграфичної до-розѣ покликати всѣхъ болгарскихъ офиціровъ, зѣставоючи въ россійской службѣ.

НОВИНКИ.

— Въ справѣ конфискати № 7 ч. „Дѣла“ одержали ми ѡтъ ц. к. прокураторіи дер. слѣдуючу допись (польськимъ абецадломъ): Ц. к. Судъ кр. въ спра-вахъ карніхъ рѣшивъ на підстѣзѣ §. 489 и 493 п. к. и §. 37 з. праса, що основа статії умѣщеної въ ч. 117 „Дѣла“ зъ 27 жовтня 1883. п. заг.: „Причинокъ до рѣвноправности Русиновъ“ ѡтъ початку ажъ до слівъ: „верховодствомъ Поляковъ“ ѡбѣтить въ ѿбѣ знамена провини зъ §. 302 з. к., проте заряджена конфиската ѡстъ опра-вдана и дальше ширене інкrimинованого усту-зу зборонене а накладъ забраны маєти зни-щеній. — Поводы. Авторъ повислої статії усилує основою тогожъ побудити читаючихъ до непріязнія противъ урядникамъ державнимъ въ чѣмъ власне ѡбѣтуются знамена провини зъ § 302 з. к. — Львовъ днія 1 падолиста 1883. — **Лидль.**

— Крыл. Дръ Юл. Пелеш має прїѣхати въ пітницю слѣдуючої тиждня зъ Вѣдна до Львова и разразъ въ недѣлю занеституоватися. Рѣвночасно має при-бути и институоватися крыл. о. Константинъ Бѣ-левичъ зъ Утѣшкова.

— Въ рускій духовній семінарії во Львовѣ днія 3 л. падолиста с. р. о. ректоръ Ал. Бачинській пред-ставивъ пітомцімъ п. Анатоля Вахнянина, професора рускога гімназії, яко учителя спѣву хоральнаго. До теперъ управляемъ завѣдѣгы хоромъ семінарскимъ однакъ изъ пітомцівъ, а хоръ складали лиши тіи пітомці, що принесли вже скопы съ собою бѣльше або менше знанье спѣву музикальнаго. Отъ управителя хору и ѡтъ силь-опівчихъ залежало, якъ розвивався спѣвъ хоральнаго въ нашої семінарії. Въ послѣдніхъ ча-сахъ підѣупавъ бувъ хоръ такъ далеко, що вже черезъ цѣлый рѣкъ мало ѿ чуті було про него. Управитель дотеперїшній не були обовязаній держати проби съ спѣваками, спѣваки жъ не могли всіхъ держати рѣноваги, бо однакъ умѣвъ бѣльше, другій менше, а тѣ силы, що ихъ здобністю ми и голосомъ одарилъ природа а доси не мали случайности учитися спѣву, — тѣ силы марніли и тутъ, бо не могли належати до хору. А якъ черезъ те чинилася шкода для нашего обряду, якъ богато утерпѣвъ на тѣмъ розвой народного нашої спѣву церковного, се кождый мусить при-звати кому вѣдомо, якъ народъ наша горенія-тамъ, где гарний спѣвъ почус, съ якимъ одушевленіемъ слухає ѿнъ гарно спѣваного богослу-ження. Отсю и причина, що въ новѣйшихъ часахъ всіоди почали заводити хоральну спѣвъ по се-лахъ и мѣстахъ. О. ректоръ Бачинській поста-рася о тое, що зъ фонду религійного призначено 400 зр. роційній платы для учителя спѣву хоральнаго. Быбръ учителя щасливо упавъ на п. Вахнянина. Бувало такъ, що дотеперїшній управ-ителъ хору не мали часами симпатії у пітом-цівъ або и потрѣбного такту и поваги яко учи-телѣ. Ви. Вахнянинъ, яко чоловѣкъ знаний зъ своеї привѣтливости и гуманності, безъ всяко го сумнію своимъ умѣтніямъ руководствомъ по-веде дѣло такъ, що пітомці полюблять свого но-вого ментора, а яко чоловѣка старшого, ученого и мужа въ народѣ заслуженого будуть почитати такъ, якъ се пристало для молодихъ. — О. р. ректоръ спровадивъ „Філармонію“, закупивъ до-статочне число книжокъ, закупивъ новій квартеты „Regenburger Liederklanz“, а навѣтъ, якъ зачу-вавмо, хоче закупити бѣльше число музичныхъ інструментовъ, щоби утворити правдиву оркес-тру для того рода охотниківъ, котрі любуються въ музыцѣ. А п. Вахнянинъ, яко отличный нашъ композиторъ, обѣцавъ не ѡтмовити своихъ зах-одівъ около побольшения репертоару хору семі-

нарского, котрій нынѣ, правду сказавши, дуже ма-ленкій та ѿ менше добрій. Крімъ того и ѿ-співъ спѣвака будуть предметомъ обученя. Для тихъ, що то ѿ мене не познаномилюся ѿ спѣ-вомъ хоральнимъ, буде викладати п. Вахнянинъ частій теоретичній. Такъ отже теперъ буде мати кождий пітомецъ случайності — познаномилються якъ теорію спѣву такъ и присвоюти собѣ знанье, якъ орудувати голосомъ. Єсть отже на-дія, що за рѣкъ, за два побольшения числа тихъ, котрі заводачи по провінції спѣвъ хоральний, стараються індності наша обрядъ до его блеску и величності. Друга важна постанова нашого ревізора есть та, що сего року широкому кругу пітомцівъ позволено записатися на виклады руского языка проф. дра Омеліяна Оголовского. Перше було се привileемъ лише IV-го року. Нынѣ може виписатися пітомецъ ѡтъ кождого року, котрій ѿтличіємъ зложивъ матуру або испытъ зъ північної людськими. Биненштокъ, богатий лихваръ зъ Угнова, облучавъ въ свою зрадливу павутину селянина Клима Радванського въ такій спосібъ, що цѣлковита его руина була немину-чкою. Але повольний упадокъ господарства Рад-ванського бувъ для несигого жида занадто по-вольнимъ, і онъ задумавъ отрости свою жертву, щоби тимъскорѣе прїйти въ посадище ѿ грунту и обойстя. Одного дня, коли Радванського не було дома, а жінка его, варичи крупи на обѣдъ, на хвильку вишла зъ хаты, вхопивши Биненштока зъ тихъ, ѿтчайно виїхавши въ зрадливу Биненштока зъ хаты и вкинувши въ крупи отрую; свѣд-ками твої сценіи були дѣї Радванського. Проку-раторія обжалувала Биненштока ѿ „услововане скрітоубийство.“ Справа та була вже разъ передъ львівськимъ судомъ прислужніхъ, котрій узявъ Биненштока виннимъ закиненою ему злочинствомъ. Однакъ найвишій трибуналъ звісъ той засудъ задля того, що гдекотрь формальністю при розправѣ не були захованій. Симъ днімъ отбулася розправа другій разъ и переведена була дуже старанно. Присяжній узяли Биненштока виннимъ закиненою злочинствомъ, а трибуналъ засудивъ его на 6 лѣтъ тяжкої виницї. Двѣ цѣкавій обставини приходиться намъ занотувати по поводу той розправы: разъ то, що жида и жідівки зъ Угнова, покликаній на свѣд-ковъ въ той справѣ, ѿ дивною однодушностю старалися скинути вину злочинства чи то на жінку Радванського, чи наїтъ на него самого. Твердженія гдекотрь зъ тихъ свѣдківъ носяли на собѣ такъ виразній знаки беззастыдної брехли-вости, що трибуналъ бачивши спонуканіемъ въ протягу розправи двохъ свѣдківъ арештували. Однимъ зъ тихъ арештованихъ свѣдківъ бувъ знаний нашимъ читателямъ герой угновській, хи-рургъ Кібіцъ, що тає по геройски велѣть жандармамъ арештувати угновськихъ мѣшканцівъ и всякихъ незванихъ а ему немилыхъ людей по неудавшому погрому въ Угновѣ; другимъ арештованимъ бувъ посесоръ Ортнеръ. А друга цѣкава рѣчъ була та, що черезъ цѣлій часъ розправи улиця передъ судомъ карнімъ була формально облягена жидами. Коли же вердиктъ оголосено, розбѣжалася мѣжъ тѣхъ, ѿ котріхъ звісъ, що Биненштока увильнили. Якъ стой почали жида кричати: Vivat Jackowski! (защитника обвиненого), а навѣтъ зъ товарами по-сыпали злореченія на судъ присягальщихъ, на трибуналъ и на Поляковъ въ загалѣ. „Bravo toj-żeszowego wuznaria“ суть лиши доти братями, доки видять въ томъ свою користь, — але коли що не по ихъ волі вѣдеться, „so hört die Gewültlichkeit auf“.

Въ слідъ за сюю розправою почалася розправа противъ Ценглевича и Іваніцкого, котрі въ послѣдніхъ 5 лѣтахъ зде правдували зъ львівської каси магістратской звісъ 20.000 зр. Ценглевич бувъ вже разъ за подобну мальвер-зацио въ Сяноцѣ караній двом'ясячнимъ ареш-тотомъ, а мимо того дѣставъ ѿбслія въ Львовѣ. О той цѣкавій розправѣ поговоримо ширше по єї законченю.

— Арештовано, якъ доносять польскій часописи, п. Людвіка Жихлінського, дѣдича зъ Бру-сна старого, яко підозрѣного о головну зраду. О слѣдствї выточеною п. Жихлінському мы в

лежачихъ на границахъ культуры. Отъ бувъ зъ роду Ирландецъ; родився 1818 року. Житъ его, особенно въ молодости, было такъ само буряве и цѣкаве, якъ и его поѣтія: бѣзъ подорожувавъ по некультурныхъ державахъ побіюної Америки, друживъ съ дикими Индіанами, воювавъ 1845 року въ войску Союзныхъ Державъ противъ Мексиканцівъ, где й дослужився ранги капитана; въ 1849 роцѣ зачавъ бувъ въ Англії збирати въ власну руку охотниківъ, щобъ вѣти въ помочь угорскому повстанню, але закимъ прибуло до Парижа, вже Коштуть зъ Угорщины уїткъ, а воєнний начальникъ Гергей зложивъ оружіе підъ Вілагошъ. Отъ того часу Майнъ-Гайдъ живъ въ Лондонѣ, і тамъ писавъ свои поѣтія, котрій живо облітали європу. На нашу мову зъ него не перекладено нічого.

(Добреїст.) Цѣсарь дарувавъ комитетови парохіальному въ Любачевѣ 100 зр. на внутрішне устройство церкви. — Въ селѣ Підпечарахъ, пов. станиславовскаго, укійчено въ сихъ дніяхъ велику и прехорошо вымаловану церкви, котру громада зъ складокъ безъ нѣчієї підмоги за стараньемъ свого душпастира на мѣсці згроїшої передъ колькома роками старенької церкви выставила. Проїзжій люде голосять, що тая церковь красуєша що до величини и хорошого вымаловання на цѣлу окрестності. Честь громадѣ подінечарецькій и еї душпастиреи. — Цѣсарь дарувавъ громадѣ Торашовцѣ, короснянського пов. 100 зр. запомоги на будову школы. — Въ селѣ Б. побѣта борщівського повѣтися 26 м. м. селянинъ на черешніи зъ причини, що жінка его покинула и утекла до Россіи.

Вѣсти епархіальни.

Зъ Ашархії Львовской.

Завѣдательство получивъ о. Николай Бѣлецкій въ Розгірчи.

Сотрудництво получили оо.: Ісидоръ Бовиковичъ въ Вікторовѣ, Василь Калитовскій въ Топорівцахъ, Софоній Левицкій въ Петрововѣ, Филипъ Пелехъ въ Куровичахъ и Михайлъ Яцшинъ друге сотрудн. въ Щирци.

— Для бѣдныхъ учениківъ рускої гімназії одержала дирекція: отъ ред. „Дѣла“ 2 зр., отъ о. М. Милака 1 зр., отъ „Просвѣтъ“ 3 зр., отъ о. И. Цѣль. З 1 зр., отъ дръ М. Бучинського въ Станиславовѣ 2 зр. Спаси Богъ Добрдѣят! В. И.

— На словарь Е. Жемелійского приславъ Вл. О. Дубровичъ въ Бережанахъ 1 зр.

— На стипендію 3 мая прислали: о. Е. Мідлякъ въ Павловѣ 1 зр.; ч. громада Павловъ 3 зр.

— Для „Академ. Братства“ приславъ Вл. дръ М. Бучинській въ Станиславовѣ 10 зр.

— Для Народної Торговлї приславъ о. П. Вілинській въ Кіїдановѣ 11 зр.

— На церковь въ Острозвѣ (п. поча Перемышль) жертвували: Зъ Ашархії львовской: 1) Влр. о. дръ Айт. Кобринський зъ Раковція отъ себе 1 зр., отъ свого клира с. е. отъ о. Зен. Шухевича зъ Тышковець 1 зр., отъ о. Іоан. Ступницкого зъ Ясенова польного 1 зр., отъ о. Іоан. Головацкого зъ Черлатина 1 зр., отъ о. Іоан. Стрѣбівського зъ Топоровець 1 зр., отъ о. Іпол. Козловскаго зъ Стрѣльча 50 кр., отъ о. Теод. Левицкого зъ Дубківъ 50 кр., отъ о. Мих. Балдцкого зъ Поточківъ 50 кр., отъ о. Тита Бурачинського зъ Оліївки кор. 50 кр., отъ о. Іоан. Жуковскаго зъ Глушковъ 50 кр., отъ о. Ант. Церквізь зъ Торговиць 50 кр., отъ о. Сильв. Дрогомирецького зъ Вербовець 60 кр., отъ о. Юл. Дрогомирецького 50 кр., отъ о. С. Чолганів 40 кр., отъ о. С. Макогоньского 50 кр., отъ о. С. Бурнадза 40 кр., разомъ 10 зр., 40 кр. 2) Влр. о. І. Христофорименсь зъ Пасічної въ день свого ювілея на руки Влр. о. ректора А. Бачинського 3 зр. — Зъ еп. Перемышлько 1 Воч. о. Никита Йосифовичъ зъ Куличкова 35 кр.; 2) новоизставленій пресвитеръ о. І. Литинський 1 зр., о. Геор. Жукъ 1 зр., о. Волод. Козловскій 50 кр., о. Мир. Литинський 1 зр. о. Юст. Манастырський 50 кр., о. Герваз. Царевичъ 50 кр., о. Ів. Яросевичъ 1 зр. За тія жертви складаю въ имена св. церкви щиро сердечну подаку въ велике „Спаси Богъ“.

Острозвѣ 24 жовтня 1883 І. Олексинъ, душпастирь.

Переписка Редакції и Администрації.

Вл. О. Л. зъ Станиславовѣ. До конця року ще 2 зр. Вл. I. Г. зъ Долгомъ. До конця року ще 50 кр.

Подяка.

Всевишніму подобалося испытати въ короткій часъ нашу родину двома тяжкими нещастями, отбираючи намъ нашу надію и радость. Дня 20 р. серпня померъ въ Вѣстовѣ (подъ Калушемъ) Николай Весоловскій, питомецъ 3 року св. богословія въ Вѣдні, — а 15 р. жовтня погрожавъ насъ въ Молодатинѣ старшій его братъ Михаїлъ Весоловскій, сотрудникъ пристольної церкви св. Юра въ Львовѣ. Въ той же часъ наше горю було для насъ єдиною отрадою щире сочувствіе, якое мы въ клірѣ обохъ сторінъ нашли. Именно явилися на похорони Николай въ Вѣстовѣ: Воч. оо. деканъ Губчакъ (съ прекраснимъ надгробнимъ словомъ), Стефановичъ зъ Довгого, Бобицкій зъ Студіаки, Коржинський зъ Медынѣ, Кобилянський зъ Підброкъ, Чепель зъ Кропивника, Белій зъ Переїздця, Романовъ

зъ Рѣплякъ, Бирчакъ зъ Підмихайлія и Глодицькій зъ Угриновї. На похорони знову Михаїла поспішили въ Молодатинъ: Всеч. оо. крыл. Кобилянський зъ Коломої, Дебельський зъ Ключевою (съ надгробнимъ словомъ), деканъ Грабовичъ зъ Сточчатова, Шмерыковскій зъ Печеніжина, Левицкій зъ Рунгуръ, Кобринський зъ Мишина, Левицкій зъ Вербіжка, Валицкій зъ Испаса, Харжевскій зъ Солова, Павликъ сотр. зъ Ключевою и Цвоникъ сотр. зъ Печеніжина. Пріймѣтъ, Всечній Отцѣ, горяча наша подаку за Ваші труди и за таї щирі слова погїшена, якими старались Ви розважити наша смутокъ и угулити наші слези. Господь наїї воздастъ Вамъ спіріце то, що Ви намъ въ тяжкій хвили учинили.

Вѣстова — Молодатинъ 17 р. жовтня 1883.

Павло Кушніръ, парохъ Вѣстовы, дѣдъ Покойнихъ. Іоанъ и Розалія Весолоскій зъ Молодатинъ, родичи. Ольга зъ Витловицькаго Весолоскаго, жена бл. п. Михаїла, съ маленькимъ сыномъ Николаемъ. Брати и сестри Покойнихъ.

Подяка.

Дня 26 жовтня с. р. неумолима смерть забрала намъ 9-лѣтніу доньку Бленку, котра була въ Самборѣ въ школѣ. Въ жалю и смутку складаємо сердечну подаку Пр. оо. Несторовичеви, Москалікови, Гиліговичеви и Баранецкому, котрій не щадили труду и мощї покойної спровадили на мѣсце спочинку. Ній Богъ найвишій Вамъ, Отцѣ, надгородить за Вашу труду, а мы складаємо Вамъ сердечне „Спаси Богъ“!

Тысівниця 1 падолиста 1883.

Алоїзій и Евгенія Полянській.

(Надслане.)

Однимъ зъ найважнѣшихъ и найпотребнѣйшихъ літературнихъ предпіраній въ нѣмецкій літературѣ есть безперечно Брокгауз Конверзейшъ Лексиконъ. Въ протягу 70 роківъ ставшій первостепеннимъ дѣломъ народнимъ и въ наслѣдокъ своєї хосенности и ужитку такъ розширивши, якъ ніякое друге дѣло того рода. Около 4000 примѣрниківъ свого обширного предпіранія (отже до 5 мил. томбъ) знайшло пріємъ міжъ нашимъ народомъ, а іні звастаючи потребу такого скарбу знання межи публічностю везде скоріше видаєши одного видання по другому. 13-те видання дѣла, розмежованеще передъ 1^{1/2} р. дойшло до 6-го тому; оно становило якъ підъ взглядомъ оцінки содерянія такъ що до типографічної окраси, именно черезъ доданіе многихъ тисячъ фігур і картъ, на висоту часу. 200 наїбліжніихъ ученихъ якъ пр. Блюшти (†), пр. Гнейстъ, пр. Ф. Гольцendorfъ, дръ. Ф. Ренне, инженеръ Уляндъ, пр. Фогтъ (Женеви), пр. Ф. Петтенкоферъ и др. стараючи въ сїмъ новомъ виданні обмінюючи 16 томбъ, проявляти найновійшу точку зорія людського знання и почати въ найпріступнѣйшому видѣ для нашого народа.

На дохідъ тов. „Академ. Братство“

Въ великой сали „Народного Дому“.

РУСКИЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

підъ зарядомъ И. Біберовича и И. Грыневецкого.

Въ второкъ днія 25 жовтня (6 падолиста) 1883.

ЖЕНИХИ НА ВЫБОРЬ

комедія въ 3. актахъ А. В. Гоголя.

(Режиссеръ И. Грыневецкій.)

Особы:

Агафія Тихонівна, донька купця И. Біберовичева
Аріна Нанталеймонівна, си тѣтка И. Стефуракова
Теклія Іванівна, сваха А. Таньска.
Палиющій, надворний радіц И. Грыневецкій
Кочкаренко, его другъ И. Біберовичъ
Іччинці, екзекуторъ О. Осиповичъ
Анучкін, офіцеръ пѣхотного на пенсії В. Рѣпенкій
Жевакінъ, морикъ С. Стефуракъ
Мокрина, покоївка П. Лука
Степанъ, служа Палиющію И. Пончель
Дієса въ домѣ Арини Нанталеймонівної и у Палиющію.

ЗАКОПЧИТЬ:

НОЧЛЪГЪ ВЪ АПЕНИНАХЪ

оперетка комічна въ 1. актѣ гр. А. Фредри, музика Міреківскаго.

(Режиссеръ И. Грыневецкій.)

Особы:

Анзельмъ, властитель гостининї въ О. Осиповичъ
Лізета, его донька И. Біберовичева
Антоніо, его сынъ П. Карпівскій
Фабріш, Тоесканчикъ В. Ілошевскій
Розіна И. Попелева
Бомбадіо, шарлятантъ И. Грыневецкій
Жандарми, гости

Цѣни мѣсць: Фотель 1 зр., крісло въ першихъ V-ти рядахъ 80 кр., въ дальшихъ рядахъ 60 кр., паркетъ 40 кр., партеръ 25 кр., галеря 20 кр.

Печатонъ точно о годинѣ 7-мой.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарской Правды?

Розказавъ Данило Танічкевичъ, духовный Закомаря, Накладомъ „Батьківщини“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Достати можна черезъ редакцію „Батьківщини“.

Курсъ збіожа

зъ дня 3 л. падолиста 1883.

Цѣна за 100 кильограмовъ.

	зр	кр.	зр	кр.
Пшениця червона	9	15	10	
Жито	7	15	7	75
Ячмъ	7	15	7	40
Овесъ	6	15	6	30
Гречка	6	75	7	
Кокорудза стара	6	45	6	80
” нова	6	—	6	25
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	7	50	9	50
” пас.	6	10	6	50
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	15	—
Бобъ	—	—	—	—
Выкъ	6	25	7	
Конюшина (передна)	55	—	70	
Аніжъ	—	—	—	—
” плоскій	40	—	42	
Кмінъ	24	—	25	
Рѣпакъ зимовий	14	75	16	15
” лѣтній	—	—	—	—
Ржій (Льянка)	—	—	—	—
Насінє лінію	10	25	11	
Насінє конопляне	—	—	—	—
Хміль за 100 кил.	180	—	100	